

พระราชบัญญัติ

บําเหน็จบํานາญข้าราชการ

พ.ศ.๒๕๔๕

ในพระปรมາภิไชย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ชนนีนิวัต กรมหมื่นพิทยาภพฤฒิยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมาย ว่าด้วยบําเหน็จบํานາญทหาร และกฎหมาย
ว่าด้วยบําเหน็จบํานາญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้
ตราพระราชบัญญัตินี้ไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบําเหน็จบํานາญข้าราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา^๔
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาภูมิฯ ว่าด้วยบําเหน็จบํานາญทหาร กฎหมายว่าด้วย
บําเหน็จ บํานາญ ข้าราชการฝ่ายพลเรือน และบรรดาภูมิฯ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติ
ไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแบ่งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ทหารและข้าราชการพลเรือน

“ทหาร” หมายความว่า นายทหารสัญญาบัตร นายทหารประทวน ตลอดจนว่าที่ยศนั้นๆ และพลทหารประจำการ

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาพตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภาพ ข้าราชการตำรวจ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู และข้าราชการกลาโหมพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร

“เวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาราชการที่ข้าราชการรับราชการมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์ และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้^(๙๐)

(๙๐) “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือน สำหรับค่าวิชาและหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่นๆ ส่วนข้าราชการตำรวจ ซึ่งกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจ โดยได้รับเงินเดือนจากผู้ว่าจ้าง เงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า เงินเดือนที่ผู้ว่าจ้างจ่ายตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามอัตราเงินเดือนในบัญชีต่อท้ายกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่นๆ

(๙๑) “เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการ เงินเดือนเดิมให้หมายความถึง

เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ และได้ปรับตามกฎหมาย
หรือข้อบังคับที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการนั้นแล้ว

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้เขียนทะเบียนและรับใบอนุญาต
เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์ที่มีสิทธิ
ประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศ ซึ่งประกอบโรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้นและกระทรวงการคลัง^๔
ได้รับรองให้ทำการตรวจและแต่งความเห็น ตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้

(๑๐) “ทายาทผู้มีสิทธิ” หมายความว่า

(๑)บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร
ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อน หรือภายในหนึ่งปีนับแต่
วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดา

(๒) สามีหรือภริยา

(๓) บิดาและมารดา

(๑๑) “ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ปั้นบิดามารดา กับบุตร หรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการประจำ หรือข้าราชการบำนาญ ผู้มีรายได้ไม่เพียงพอ
แก่อัตภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญผู้ซึ่งป่วยเจ็บ ทุพพลภาพ หรือวิกฤติไม่สามารถที่จะ
ช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

(๑๒) “ผู้อยู่ในอุปการะ” หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดย
จำเป็นต้องมีผู้อุปการะ และความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อน เพราขาดความอุปการะ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และ
ให้มีอำนาจออกกฎหมายระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎหมายระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

บ่าหนึ่งบ้านๆ ปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบ้านฯ บ้านๆ ปกติ

มาตรา ๖ เมื่อข้าราชการผู้ได้ออกจากราชการ ให้จ่ายบ้านฯ หรือบ้านๆ ให้ตามเกณฑ์ที่ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบ้านฯ หรือบ้านๆ เป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๘ ข้าราชการซึ่งจะได้รับบ้านฯ บ้านๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการ หรือก่อนได้รับคำสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามความในมาตรา ๒๙ ต้องได้ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประจำ府เงินเดือน

(๑๕) มาตรา ๘ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิได้รับบ้านฯ บ้านๆ ปกติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการดุลการตามกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายดุลการและข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ซึ่งถูกไล่ออกจากราชการเพราฯ มีความผิด

(๒) ข้าราชการดุลการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายดุลการ และข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ซึ่งถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราฯ มีความผิด

(๓) ข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บ้านฯ หรือบ้านๆ ไว้ในหนังสือถ้อยบัญญาจ้างตามความต้องการของรัฐบาล

(๔) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบ้านฯ หรือบ้านๆ เดียว

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวนบ้านฯ บ้านๆ ไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๖) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นพหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการ พหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลา_rับราชการจะติดต่อกันเวลาราชการกองประจำการหรือไม่กี่ตาม ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

มาตรา ๕ ข้าราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอุบัติโดยย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) เหตุทดแทน
- (๒) เหตุทุพพลภาพ
- (๓) เหตุสูงอายุ
- (๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๐ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้มีอายุความสามปี

มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนี้ ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพาะเลิกหรือยุบตำแหน่งหรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนเบี้ยหวัด

มาตรา ๑๒ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนี้ ให้แก่ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บ ทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแสดงความเห็นว่า ไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

(๑) มาตรา ๑๓ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนี้ ให้แก่ข้าราชการผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ได้มีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้

(๒) มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนี้ ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ได้มีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้วประสงค์จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญ ไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญ ตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้รับบำนาญ

มาตรา ๑๖ ข้าราชการผู้มีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

(๓) มาตรา ๑๗ ข้าราชการผู้ได้มีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้วออกจากราชการเพราลากอออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๕ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

(๔) มาตรา ๑๘ ข้าราชการการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้รับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองมาแล้วและมีเวลาราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองรวมกันไม่น้อยกว่าสิบปีบริบูรณ์ เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จบำนาญตามบทความในพระราชบัญญัตินี้โดยประการอื่น ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญเดือนละสองพันบาท

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการ

(๕) มาตรา ๑๙ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากเวลาราชการ เมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหาราชองครักษ์ รองสมุหาราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหาราชองครักษ์ และรองสมุหาราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอธิบายด้วย

การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ทวิ

การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการ ซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ต่อ

(๑๓) มาตรา ๑๕ ทวิ ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีประเมินสมรรถภาพของข้าราชการตุลาการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

(๑๔) มาตรา ๑๕ ตรี ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการอัยการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่า ยังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการอัยการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเงินเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเงินเดือนรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ และมาตรา ๑๕ ตรี ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้น และกระทรวงคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการ ซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการหรือข้าราชการอัยการผู้นั้นมี

(๑) ข้าราชการสังกัดกระทรวงคลัง ให้กระทรวงคลังเป็นเจ้าหน้าที่

(๒) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้กระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่

(๓) ข้าราชการครุภัณฑ์ ให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าหน้าที่

(๑๕) มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเงินเดือนรายชื่อของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ และมาตรา ๑๕ ตรี ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้น และกระทรวงคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการ ซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการหรือข้าราชการอัยการผู้นั้นมี

อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวันในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกณฑ์ผลอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกณฑ์ผลอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒๒ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีในคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้สั่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้อธิบายว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น

มาตรา ๒๓ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งไม่ใช้อัตราข้าราชการวิสามัญหรือถูกจ้างครูประชานา落 สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้กฎหมายหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ ตามมาตรา ๗ ได้ และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวมาแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นครูประชานา落 สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญ ที่ติดต่อกันวันที่ได้มีการยกฐานะหรือการเปลี่ยนฐานะนั้น เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

ผู้ซึ่งได้เขียนทะเบียนทหารองประจำการ ให้มีสิทธินับเวลาราชการได้ตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(๕)**มาตรา ๒๔** ทวิ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวน บำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่โอนมาจากข้าราชการส่วนจังหวัด หรือข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาล ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวน บำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอน เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญด้วย

มาตรา ๒๕ ผู้ซึ่งกระทำการที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรับหรือส่งครรภ์ หรือมีการปราน婆្រោមการคลาย หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการ

ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างเวลาที่สั่งให้เป็นนักคำเรือคำนำ้ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติการตามสั่งเป็นทวีคูณแม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวตนนั้น จะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

(๔) ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎหมายการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะกรรมการบริหารจัดการให้ข้าราชการซึ่งประจำปฎิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎหมายการศึกนั้น ได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ ได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารจัดการกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบาก และการเสี่ยงอันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการนั้น

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง หรือกรณีที่คณะกรรมการบริหารจัดการให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามวรรคสองถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๕ เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวนบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเดือนเต็มเวลาราชการ

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวนบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ หรือมิได้อยู่รับราชการ ซึ่งมิได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความถึงผู้ที่มิได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารหรือตำรวจ

มาตรา ๒๖ ในระหว่างที่ทหารกองหนุนได้รับเบี้ยหวัด ให้นับเวลาสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญเดือนนั้นเหมือนเดือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๗ ข้าราชการซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปคุ้งาน หรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวนบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเดือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งทางราชการสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยพระราชบัญญัคติ ผู้นั้นยังไม่มีสิทธิรับ

บាเหนน්จบໍານາມູ ແລະໃຫ້ນັບເວລາສໍາຫຼັບກາຣຄໍານວນບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູໃນຮ່າງນັ້ນເໜືອນເຕີມເວລາ
ຮາຊກາຣ

ມາຕຣາ ๒៥ ເວລາຮາຊກາຣສໍາຫຼັບຄໍານວນ ບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູໃຫ້ນັບແຕ່ຈຳນວນປີ ເສຍຂອງ
ປີຄໍາລຶງຄ່ຽງປີໄຫ້ນັບເປັນທີ່ນີ້ປີ

ການນັບຮະບະເວລາຕາມຄວາມໃນວຽກຄ່ອນ ສໍາຫຼັບເຄືອນຫຼືວັນ ໄກສໍານວນຕາມວິທີກາຣ
ຈ່າຍເງິນເຄືອນແລະໃຫ້ນັບສົບສອງເຄືອນເປັນທີ່ນີ້ປີ ສໍາຫຼັບຈຳນວນວັນ ດ້າມມີຮວມກັນຫລາຍຮະບະ ໃຫ້ນັບ
ສາມສົບວັນເປັນທີ່ນີ້ເຄືອນ

(๑๒) ມາຕຣາ ๓๐ ຊ້າຮາຊກາຣສິ່ງນີ້ໃຊ້ໆສໍາຫຼັບກາຣເມືອງຜູ້ໄດ້ອກຈາກຮາຊກາຣໄປແລ້ວ ດ້າ
ກາຍຫລັກລັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ ໃຫ້ນັບເວລາຮາຊກາຣສໍາຫຼັບຄໍານວນບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູຕາມບົບພູ້ມືແໜ່ງ
ກຸ່ມາຍວ່າດ້ວຍກອງທຸນບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູໆສໍາຫຼັບຮາຊກາຣ

ສໍາຫຼັບກາຣເມືອງຜູ້ໄດ້ສິ່ງທີ່ອກອກ ຢີ້ອພື້ນຈາກຕໍາແໜ່ງໂດຍພົບອອງຮູ້ຮຽມນູ່ມູ
ແໜ່ງຮາຊອານາຈັກ ໄກຍແລະຍັງນີ້ໄດ້ຮັບບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູສໍາຫຼັບກາຣຮັບຮາຊກາຣໃນຕອນທີ່ຕ້ອງອກຫຼື
ພື້ນຈາກຕໍາແໜ່ງ ດ້າກາຍຫລັກລັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ເປັນສໍາຫຼັບກາຣເມືອງ ໃຫ້ນັບເວລາຮາຊກາຣ
ສໍາຫຼັບຄໍານວນບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູກ່ອນອກຫຼືພື້ນຈາກຕໍາແໜ່ງຕ່ອນເນື່ອງກັນກາຣຮັບຮາຊກາຣໃນຕອນ
ຫລັງ

(๑๓) ຊ້າຮາຊກາຣເມືອງຜູ້ສິ່ງອກຫຼືຢືນຈາກຕໍາແໜ່ງໂດຍໄດ້ຮັບ ຢີ້ອນມີສີທີ່ໄດ້ຮັບບໍານາມູ
ປົກຕິຈາກກາຣໄດ້ນັບເວລາຮາຊກາຣທີ່ເປັນສໍາຫຼັບກາຣເມືອງສໍາຫຼັບຄໍານວນບໍາເຫັນຈຳບໍານາມູຫຼືໄດ້ຮັບ
ຫຼືອນມີສີທີ່ໄດ້ຮັບບໍານາມູຕາມມາຕຣາ ១៨ ດ້າກາຍຫລັກລັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ເປັນສໍາຫຼັບກາຣເມືອງ
ແລະເລີກຮັບບໍານາມູໃນຂະໜາດທີ່ກັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ ໃຫ້ນັບເວລາຮາຊກາຣສໍາຫຼັບຄໍານວນບໍາເຫັນຈຳ
ບໍານາມູກ່ອນອກຫຼືຢືນຈາກຕໍາແໜ່ງຕ່ອນເນື່ອງກັນກາຣຮັບຮາຊກາຣໃນຕອນຫລັງ ທາກຜູ້ນັ້ນປະສົງກົຈ
ຮັບບໍານາມູຕ່ອງໄປຈະຕ້ອງແຈ້ງຄວາມປະສົງກົງໃນສາມສົບວັນນັ້ນແຕ່ວັນກັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ ໂດຍທ່າ
ເປັນຫັນສື່ອລາຍນີ້ຂໍ້ໄວ້ເປັນຫລັກຫຼານຢືນຕ່ອງສ່ວນຮາຊກາຣທີ່ຜູ້ນັ້ນກັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ ເນື່ອແຈ້ງ
ຄວາມປະສົງກົຈດັກລ່າວແລ້ວ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີສີທີ່ຮັບບໍານາມູຕ່ອງໄປແລະຈັບເວລາຮາຊກາຣຕ່ອນເນື່ອງນີ້ໄດ້ ດ້າ
ພື້ນກຳທັນເວລາດັກລ່າວໄມ່ແຈ້ງຄວາມປະສົງກົຈ ໄກສື່ອວ່າສໍາຫຼັບກາຣຜູ້ນັ້ນເລີກຮັບບໍານາມູເພື່ອຂ່ອງຮັບເວລາ
ຮາຊກາຣຕ່ອນເນື່ອງ ໂດຍໃຫ້ສ່ວນຮາຊກາຣທີ່ຜູ້ນັ້ນກັບເຂົ້າຮັບຮາຊກາຣໃໝ່ແຈ້ງໄປຢັງສ່ວນຮາຊກາຣທີ່ຜູ້ນັ້ນຮັບ
ບໍານາມູຍູ່ເພື່ອຈ່າຍຈຳບໍານາມູ

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ได้ออกจากราชการ โดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้ออกจากราชการโดยได้รับ หรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง มิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลาการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลัง แต่ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลาการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังเท่านั้น

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ได้หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้ออกจากราชการไปแล้วกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมือง และได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลาการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังมาก่อนแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองอีกมิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญในครั้งก่อนต่อเนื่องกับเวลาการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง แต่ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลาการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง

(๑๖) มาตรา ๓๐ ทวิ ยกเลิก

หมวด ๓

วิธีคำนวนบำเหน็จบำนาญ

(๑๗) มาตรา ๓๑ ในการคำนวนบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวน แต่ถ้าเป็นการคำนวนบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ ซึ่งพ้นจากการเพระเกียยณอายุตามมาตรา ๑๙ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้น ไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

(๑๘) ข้าราชการผู้ได้เคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์

คำนวน ในกรณีที่มีกฎหมายหรือข้อบังคับปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อน ข้าราชการผู้นั้นพ้นจากการราชการ ให้อีกเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงที่ปรับตามกฎหมายหรือ ข้อบังคับนั้นแล้ว เป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวน

(๑๒) มาตรา ๓๒ วิธีคำนวนบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำดังนี้

(๑) สำหรับบ่าหนึ้ง ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๙ เมื่อได้แจ้งการคำนวนบำเหน็จบำนาญปกติ ให้ ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงพื้นสองปีแล้ว ให้อีกว่าการคำนวนนั้นเป็นอันเด็ดขาด

มาตรา ๓๔ บำนาญปกติมีจำกัดจำนวนอย่างสูงเดือนละหนึ่งพันบาท ทั้งนี้ไม่กระทบ กระทบเทือนถึงบำนาญตามเกณฑ์ ซึ่งได้รับอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

ความในมาตรา ๓๔ นี้ ถูกยกเลิกไม่ใช้โดยมาตรา ๖ แห่ง พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๕

หมวด ๔

ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่

(๑๒) มาตรา ๓๕ ยกเลิก

(๑๒) มาตรา ๓๕ ทวิ ยกเลิก

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดประสบเหตุดังที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ ให้จ่ายบำเหน็จ หรือบำนาญพิเศษ ให้สิทธิในบำเหน็จบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะถอนไม่ได้

มาตรา ๓๗ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่ กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้ว และแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่

สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราเหตุปฏิบัตรราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้าย เพราเหตุกระทำการตามหน้าที่ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับทั้งได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้นแต่การ ได้รับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่าง ร้ายแรง หรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๙ ข้าราชการผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพlothารกongประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดซึ่ง ได้ออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหาร ไปแล้ว ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันออกจาก ราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหาร ปรากฏหลักฐานชัดแจ้งว่าผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็น ผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารอยู่ ก็ให้จ่าย บำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๖ ทั้งนี้ให้จ่ายให้นับแต่วันขอ และในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้วก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษเต่อย่างเดียว

มาตรา ๓๘ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้เข้ากระทรวงเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่ เหตุการณ์ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้น ตามอัตรารังส์ต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติ มีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วน จนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่ง เงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัตรราชการ โดยอากาศยานในอากาศ หรือ ต้องไปราชการหรือปฏิบัตรราชการ โดยเรือคำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการคำน้ำหรือมีหน้าที่ทำการ กวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่บุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอ์พิช ถ้า ได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้นให้มีอัตราเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรับ หรือการส่งครรภ์หรือมีการปรานปราวมการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบ ส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ในกรณีที่ไม่มีเงินเดือน ให้ถืออัตรา เงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ แม้จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติให้ได้รับบำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

(๓) มาตรา ๔๑ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๓ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาಥผู้มีสิทธิตามเงินที่ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ อีกด้วย ตั้งนี้

(๑) ในบامปกติเป็นจำนวนกี่เงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอักษรยานในอากาศ หรือมีหน้าที่ต้องทำการโดยคร่อม หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือคำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการคำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการรวดหุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่บุกทำลาย ทำให้หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอยพิษหรือเวลาทำงานที่กระตรวจกลางโหม่งกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรับหรือการลงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎหมายการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๒ ข้าราชการผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บจนทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗

เพาะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำหรือ

(๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กันดารที่จะต้องเสียงต่อโรคภัยไข้เจ็บซึ่งห้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกำหนดฎีกา

ถ้าปรากฏว่า ความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการ หรือต้องประจำปฏิบัติราชการนั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๑ (๑)

มาตรา ๔๓ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระตรวจกลางโหม่งกำหนด ผู้ได้สูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์

แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหาย และให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๙

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตาย ก็ให้หงดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าเจ้ากระทรงจะต้องจ่ายเงินให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตายก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

(๑๐) มาตรา ๔๙ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราระดับกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิ ตามส่วนในอนุมาตราระดับกล่าวที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้น เป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนี้ ให้กระทรวงการคลังหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาท ซึ่งรับเกินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตร ซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตร ให้บุคคลซึ่งเจ้ากระทรวงพิจารณาเห็นว่า มีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่เจ้ากระทรงจะได้กำหนดให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญ

พิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ชายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ชาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตร ก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาให้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตร ซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวกรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ชายรับไปแล้ว ก็คืนได้ ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไป ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไขดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบปีสิบปีปัจจุบันแล้วแต่เมื่ออายุครบปีสิบปี บริบูรณ์นั้น กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือในชั้นอุดมศึกษาหรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษาแต่ไม่เกินอายุปีสิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับตลอดชีวิต เว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ (๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงปีสิบปี บริบูรณ์ให้ออนุโลมรับอย่างบุตรแล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าถักยณะดังกล่าวแล้ว ให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

(๕) มาตรา ๔๖ บำนาญพิเศษรายได มีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับ จะยืนคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหากสิบเดือนแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท

มาตรา ๔๗ การขอบำนาญพิเศษ ต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรอง กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในการผลิตั้งบัญชีไว้ในมาตรา๔๓ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้น
ได้รับอันตรายถึงตาย

ลักษณะ ๓

บำเหน็จตกทอด

(๑๒) มาตรา ๔๙ ข้าราชการผู้ได้ตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือหรากรของหนุนเมืองที่วัด
ตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจาก การประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็น
บำเหน็จตกทอด เป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในการผลีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนให้แบ่งเงิน
ดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในการผลีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนา
ไว้ต่อส่วนราชการเข้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในการผลีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสาม หรือบุคคล
นั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

ในการผลีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษา
ของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือ
ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้รู้ หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้
แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษา
นั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบ้านญี่ ในกรณีเช่นนี้ ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จ
ตกทอดจากทายาท ซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในการผลีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้รับเกินไป ในส่วนของตนตาม
วรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษา
ของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

(๑๒) มาตรา ๔๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๙ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติหรือผู้ได้รับบำนาญพิเศษเพราเหตุพลาภพาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่นุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนด

มาตรา ๕๐ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความในลักษณะนี้ รายได้ผลเป็นยอดเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึงสามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จตกทอดสามพันบาท

ลักษณะ ๔

การพิจารณาสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

(๑๓) มาตรา ๕๑ เมื่อกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการเข้าสังกัดซึ่งมีฐานะไม่ต่างกว่า กรมหรือจังหวัดแล้วแต่กรณี ได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว ให้รับตรวจสอบและนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้กระทรวงการคลังรับพิจารณาสั่งภายในสิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้เว้นแต่ความล่าช้าเป็นพระความพิดของผู้ขอหรือส่วนราชการเข้าสังกัดแล้วแต่กรณี

การขอให้สั่งจ่ายและการสั่งจ่ายบำเหน็จ หรือบำนาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ลักษณะ ๕

การเตียสิทธิรับบำนาญ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า

(๑) กระทำการความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ผู้นี้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

(๑๔) มาตรา ๕๓ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือ

ต้องหาว่า กระทำพิคิวนัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อน ได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำพิคิวนัยนั้นให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาVINICHITY ว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทยถึงໄล์ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทยถึงໄล์ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จทดอดตามมาตรา ๔๙

ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ผู้ใดมีกรณี หรือต้องหาว่ากระทำพิคิวนัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อน ได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำพิคิวนัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาVINICHITY ว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทยถึงໄล์ออก หรือปลดออกหรือไม่ ถ้ากระทรวงเจ้าสังกัดเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทยถึงໄล์ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จทดอดตามมาตรา ๔๙

มาตรา ๔๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษเพราเหตุพละภพ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดผู้ได้กระทำการผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะดุโทย หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกห้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริตถ้าถึงแก่ความตายก่อนคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้กระทรวงเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเคยสังกัดอยู่พิจารณาVINICHITY ว่า ผู้นั้นได้กระทำการผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำการผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทยจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๔๕ ทายาทดังต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๕

(๑) ผู้ด้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้เจ็บบำนาญ หรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๔๔ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๓) ผู้ที่ได้ฟ้องเจ็บบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนหาว่าทำความผิดโทยประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า มีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๖

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ข้าราชการผู้ได้ลาออกไปดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาพผู้แทน หรือสภาพผู้แทนรายภูมิแล้วแต่กรณี ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้นับเวลาระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาพผู้แทน หรือสภาพผู้แทนรายภูมิในการคำนวนบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๗ ผู้ซึ่งไปหรือผู้ซึ่งทางราชการสั่งอนุญาตให้ไปศึกษาวิชาในต่างประเทศ ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเข้ารับราชการใหม่สิทธินับเวลาระหว่างไปศึกษาวิชาในต่างประเทศเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญตามเกณฑ์ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ข้าราชการผู้ได้กลับเข้ารับราชการก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่กลับเข้ารับราชการนั้น อาจให้นับเวลาราชการหลายตอนต่อกันได้ ทั้งให้ผู้นั้นมีสิทธิได้นับเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังต่อกันได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ขอมพล พ.พิบูลลงกรณ์

นายกรัฐมนตรี

ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม ๖๙ ตอนที่ ๒๔ วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๘

(๑) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๘ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๖๙ ตอนที่ ๘๐ วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘

(๒) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๘ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๗๓ ตอนที่ ๗๓ วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๘

(๓) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๐๒ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

(๔) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๐๔ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๗๙ ตอนที่ ๕๖ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๔

(๕) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๕๑๒ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๙๖ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๑๒

(๖) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๙) พ.ศ.๒๕๑๖ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๙๐ ตอนที่ ๑๒๐ วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๖

(๗) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ.๒๕๑๗ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๙๑ ตอนที่ ๑๒๒ วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

(๘) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.๒๕๒๐ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๙๔ ตอนที่ ๑๗ วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

(๙) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๒๓ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๙๗ ตอนที่ ๑๔๖ วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๒๓

(๑๐) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ.๒๕๒๖ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

(๑๑) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ.๒๕๓๐ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๑๕ วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๓๐

(๑๒) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ.๒๕๓๕ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

(๑๓) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๔๒ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๖๖ ตอนที่ ๗๒ ก วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒

(๑๔) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ.๒๕๔๓ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๖๙ ตอนที่ ๑๑ ก วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

(๑๕) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ.๒๕๔๓ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๖๙ ตอนที่ ๒๕ ก วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๓

(๑๖) แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ.๒๕๔๓ ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๗๑ ตอนที่ ๕๒ ก วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๓